

opusdei.org

Pal. Gvadalupės beatifikacija lietuvių akimis

Gegužės 18 d. Madride vyko Gvadalupės Ortiz de Landazuri beatifikacija. Dvylika žmonių iš Lietuvos dalyvavo beatifikacijoje, susitikime su mons. Ferdinandu Ocariz, Opus Dei prelatu ir padėkos Mišiose.

2019-06-06

*Sutrumpintas straipsnio variantas
publikuotas š. m. birželio 4 d. portale
bernardinai.lt.*

Išskridome iš Vilniaus į Madridą penktadienį ryte. Iš viso dvylika žmonių. Nelabai žinojome, kas mūsų laukia. Žinojome tik tai, kad šeštadienį gegužės 18 d. ryte dalyvausime Gvadalupeš Ortiz de Landazuri - pirmos Opus Dei pasaulietės - beatifikacijoje, tą patį šeštadienį vakare dalyvausime susitikime su Mons. Ferdinandu Ocariz, Opus Dei Prelatu, o sekmadienio rytą, gegužės 19 d. - padėkos Mišiose. Visa tai turėjo vykti Vistalegre arenoje, kurioje telpa apie 12000 žmonių. Dėl riboto vietų skaičiaus ne visi, kurie norėjo, galėjo sudalyvauti renginiuose – mes jautėmės privilegijuotais, kad turėjome kvietimus į visus tris.

Kas yra nauja palaimintoji?

Gvadalupeš Ortiz de Landazuri gimė Madride 1916 m. gruodžio 12-ąją. Ji tapo viena iš pirmųjų Opus Dei moterų narių. Tai buvo išsilavinusi

moteris - Chemijos mokslų daktarė.
Tvirtu būdo ir drąsi Gvadalupė
išsiskyrė noru mylėti Dievą ir
supažindinti su Juo kitus. Savo darbą
– namų ruošą, mokymą ir mokslinius
tyrimus – ji pavertė susitikimo su
Kristumi vieta ir tarnyste artimui.
Gvadalupė skatino jaunimui,
dirbančioms moterims ir šeimos
motinoms skirtas iniciatyvas. Ji
pradėjo Opus Dei apaštalavimo
veiklą Meksikoje (1950–1956 m.). Ten
įsteigė keletą studentų bendrabučių,
kaimo mergaičių mokyklą ir
ambulatoriją. Gvadalupę pažinoję
žmonės prisimena, kad ji visada
būdavo patenkinta, dažnai
šypsodavosi ir spinduliuodavo
džiaugsmą bei optimizmą.
Gvadalupė mirė 1975 m. liepos 16 d.
Pamplonoje, pagarsėjusi šventumu.

Kiekvienas atrado Gvadalupę sau

„Po kelionės gyvenu tikroje
ramybėje, nepaisant sunkumų darbe

ar šeimoje. Visą laiką prisimenu Gvadalupę, ir jos šypsena - atrodo jos didžiulė meilė Dievui padarė ją laiminga ir mokančia skleisti meilę ir laimę visiems kitiems, nepaisant jokių sunkumų“, dalinasi Jelena, grįžusi iš Madrido po Gvadalupės Ortiz de Landazuri beatifikacijos. Kęstutis, kuris dalyvavo iškilmėse su savo žmona, sako: „Ji moko žvelgti į problemas kaip į galimybę. Tai man leidžia tarnauti išvengiant neigiamų emocijų, kiek tai žmogui įmanoma, kai turiu padaryti darbus už kitus.“ Jo žmona, Lina, teigia: „Patyrusi tai, kas ten vyko, sudalyvavusi tuose renginiuose, jaučiu didelį džiaugsmą, nuostabą, susižavėjimą. Ir viltį. Kiek žmonių susirinko, iš viso pasaulio, kokia svarbi jiems palaimintoji Gvadalupė! Neįtikėtina! Ir man asmeniškai ji svarbi ir brangi, labai reali, artima. Įmanoma taip gyventi! Toks stiprus patvirtinimas, kad tai, ką pradėjo šv. Josemaria, yra tiesa, grožis, džiaugsmas. Jaučiau didelį

paskatinimą, padrąsinimą.” Tai kai kurie iš dalyvavusių kelionėje žmonių įspūdžių.

Svetingas Madridas

Madridas pasitiko mus savo didingais pastatais, plačiomis gatvėmis ir ypatingu svetingumu. Gyvenome skirtingose šeimose, pas žmones, kurių nepažinojome, bet kurie norėjo priimti piligrimus ir pasidalino su mumis tuo, ką turėjo geriausia – savo pastoge, savo laiku, maistu, net paaukojo savo miegą, kad galėtų priimti mus vėlai grįžtančius naktį, o ryte paruošti pusryčius.

Apsikabinimas su palaimintąja

Jau penktadienį pasinėrėme į Gvadalupės istoriją – mums buvo paruoštas maršrutas jos pėdomis. Apsilankėme pirmame Opus Dei moterų centre – Jorge Manrique, kur Gvadalupė pirmą kartą susitiko su Opus Dei steigėju Šv. Josemaria ir

pamatė savo pašaukimą; vietose kur ji dirbo, gyveno.

Šeštadienį ryte važiuodami Metro į beatifikacijos vietą, pasijutome kaip pasisėdėjime su bičiuliais. Traukinys buvo pilnas besišypsančių, pasipuošusių, įvairiomis kalbomis kalbančių žmonių – iš Vokietijos, Kazachstano, Indijos, Lenkijos... Sutikome pažįstamų, o ir su nepažįstamais buvo lengva užmegzti pokalbį. Stovėdami didžiulėje eilėje prie įėjimo į renginį, žmonės ypač fotografavosi su afrikiečiais, kurie pasipuošę savo tautiniais drabužiais, turėjo ant jų atspausdintą Gvadalupės portretą.

Beatifikacijos metu džiaugsmas ir susijaudinimas buvo begalinis. Scenos fone spindėjo didžiulis Mergelės Marijos iš Gvadalupės atvaizdas, kuris žiūrėjo į mus meilėmis akimis. Užrašas po juo skelbė: „Dievas myli linksmą

davėją“ (2 Kor 9, 7). Paklausta apie savo įspūdžius iš kelionės, Laima sako: „Šie Švento rašto žodžiai lydėję palaimintosios Gvadalupės beatifikaciją palietė mano širdies gelmę, atliepė troškimams, nes palaimintosios Gvadalupės gyvenimas ir dešimtys tūkstančių beatifikacijos dalyvių - išgydytų sielų žmonių spindinčiomis akimis - parodė, kad įmanoma ir pasauliečiams siekti šventumo džiaugsmingai ir nuolankiai“. Birutei „didžiausią įspūdį daro kai per beatifikaciją prie mūsų kiekvieno asmeniškai pasilenkia palaimintasis. Viešpats jam ir mums suteikia tą malonę pajusti vienas kitą arčiau. Apsikabinti su palaimintuoju ir pačiam paprašyti palaiminimo. Šįkart suteikė galimybę kiekvienam asmeniškai išgirsti kvietimą į šventumą.“

Po ceremonijos važiavome į miesto centrą aplankyti Marijos Almudenos

katedrą ir Caballero de Gracia
bažnyčią, kur yra palaidota
Gvadalupė. Ir čia minios žmonių
karštai meldėsi.

Kai grįžome į Vistalegre į susitikimą
su Mons. Fernando Ocariz, staiga
didžiulis stadionas virto ypatingos
bendrystės vieta. Žmonės pasakojo
apie save ir užduodavo klausimus
Tėvui (kaip vadino Opus Dei Prelatą),
o jis nuoširdžiai atsakinėjo. Pora,
kuri augina vaiką su Dauno
sindromu ir sergantį leukemija,
papasakojo kaip prašydami jam
pagalbos ir pasakodami jo istoriją
per *Instagramą* tapo tikrais
influenceriais. Kasdien jie atsakinėja į
šimtus kitų susirūpinusių tėvų
klausimus ir padėjo kai kuriems
apsispręsti nedaryti aborto, bet su
antgamtiniu požiūriu priimti savo
vaikų ligas. Netrūko ir linksmų
momentų, kai profesionalus
iliuzionistas pademonstravo kelis
magijos triukus, arba kai visas

stadionas susivienijo kartu su meksikietiška grupe dainuodamas visiems žinoma daina: *ay yai yai yai, canta y no llores*.

Sekmadienio ryte trečią kartą atvykome į Vistalegre areną, šįkart padėkoti kartu su Opus Dei Prelatu už naują palaimintąją. Jautėmės jau kaip namie. Po iškilmingų Mišių visi galėjome išklausti Popiežiaus žodžius apie Gvadalupe's beatifikaciją, kuriuos jis pasakė susirinkusiems Romoje piligrimams valandą prieš tai. Tai dar kartą išprovokavo audringus dalyvių plojimus.

Šv. Josemaríos keliais

Po pietų tęsėsi mūsų kelionė, dabar jau šv. Josemaríos gyvenimo keliu. Mūsų šeimininkai parūpino automobilius ir nuvažiavome į Molinoviejo, netoli Segovijos esančius pirmus Opus Dei rekolekčių namus. Ten Opus Dei steigėjas

važiuodavo su pirmais nariais, kad galėtų pabūti su jais šeiminėje aplinkoje ir juos ugdyti, ten rašė pirmus Opus Dei dokumentus, formavusius organizacijos dvasią, ten pirmieji Opus Dei nariai įsipareigojo būti ištikimi iki galo savo pašaukimui. Galėjome ramiai pasimelsti tose vietose, kur šventasis gavo tiek Dievo įkvėpimų ir malonių. Birutei didelį įspūdį padarė namai: „Atrodo ką tik čia buvo šv. Josemaria. Kiekvienas daiktas atrodo ką tik jo paliestas“.

Dieną užbaigė vizitas Segovijoje – mažame istoriniame, labai gražiame miestelyje, kur yra vienas iš didžiausių ir geriausiai išlaikytų pirmojo amžiaus Romėnų akvedukų, įspūdinga katedra ir pilis.

Kadangi pirmadienio rytą dar turėjome praleisti Madride, nuėjome į Mišias Mergelės Marijos Angelų bažnyčioje. 1928 m. spalio 2 dieną

šios bažnyčios varpus girdėjo šv. Josemaria, kai suprato, kad Dievas norėjo Opus Dei įsteigimo. Apsilankėme ten, kur jis tuo metu atlikinėjo rekolekcijas, prie Stebuklingosios Mergelės Marijos bažnyčios. Susitikome su 93 mečių vienuoliu, kuris su pasididžiavimu ir meile pasakojo, kad šiose vietose daug kartų matė šv. Josemarią.

Grižome namo jau vėlai, pirmadienio naktį. Lieka įspūdžiai, gilios mintys, bendrystė, dėkingumas ir noras būti geresniu – kaip Gvadalupe.

Čia tiek daug gėrio!

Po kelionės Mindaugas, Jelenos vyras, sako: „Išvykos pabaigoje žmona su nuostaba prasitarė: „čia tiek daug gėrio!“ Ir iš tiesų, jo užteko visiems. Sugrižau išsekęs fiziškai, tačiau malonių pripildyta širdimi. Gvadalupe gyvenimas ir beatifikacija man yra dar vienas patvirtinimas, kad šventumas

pasiekiamas per paprastą, kasdienį gyvenimą – per meilę žmonai ir vaikams, per darbą, per kasdienes pareigas... Su šypsena ir geru humoro jausmu!“

Daugiau informacijos:

www.guadalupeortizdelandazuri.org

Katažina Topolska

Bernardinai.lt

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/lt-lt/article/pal-gvadalupes-beatifikacija-lietuviu-akimis/> (2026-03-16)